

Лалаян Н. С.,

доцент кафедри германської філології та перекладу Інституту філології
Київського національного університету імені Тараса Шевченка

АНТРОПОНІМІКОН ЕРІХА КЕСТНЕРА В УКРАЇНСЬКОМУ ПЕРЕКЛАДІ (НА МАТЕРІАЛІ ТВОРІВ „EMIL UND DIE DETEKTIVE“, „EMIL UND DREI ZWILLINGE“, „DER KLEINE MANN“)

Анотація. Стаття присвячена дослідженню функціонування власних імен у творах відомого німецького письменника Еріха Кестнера „Emil und die Detektive“, „Emil und drei Zwillinge“, „Der kleine Mann“. Узагальнено відомості про дослідження літературно-художніх антропонімів і встановлено, що вони виступають невід'ємним елементом художнього твору й виконують у ньому різні стилістичні функції.

Визначено особливості вживання антропонімів у творчості Еріха Кестнера й досліджено, що вони слугують маркером індивідуального авторського стилю, яскравим виразальним і зображувальним засобом. З'ясовано, що літературно-художні антропоніми в досліджуваних творах представлені нейтральними, зменшувально-пестливими й оказіональними власними іменами. Установлено, що власні імена у творах Еріха Кестнера використовуються з номінативною та характеристичною функціями.

Розглянуто труднощі відтворення антропонімів у художньому творі, і в дитячих художніх творах зокрема. Здійснено контрастивний контекстуальний аналіз авторських антропонімів у тексті оригіналу й відповідників у тексті перекладу, виконаного перекладачкою Катериною Гловацькою. Установлено, що на вибір стратегії перекладу авторського антропонімікону впливають різні чинники, зокрема тип тексту, функція власного імені, роль персонажів у творі й цільова аудиторія. Зазначено, що під час відтворення нейтральних літературно-художніх антропонімів Катерина Гловацька реалізує стратегію очуження та запозичує їх в українську мову за допомогою формальних засобів передачі (транскодування та адаптивного транскодування). Під час передачі характеристичних власних імен перекладачка тяжіє до перекладацької стратегії одомашнення. Найчастотнішим прийомом перекладу оказіональних прізвиськ і прізвиськ виявилось калькування. Відтворення промовистих прізвиськ і прізвиськ із характеристичною функцією за допомогою стратегії очуження збіднює текст перекладу й призводить до втрати інформації, закладеної автором у власному імені.

Ключові слова: художній твір, онім, власне ім'я, літературно-художній антропонім, номінативна функція, характеристична функція, стратегія перекладу, очуження, одомашнення, прийом, калькування.

Постановка проблеми. Власні імена, які виступають маркером ідіостилу письменника, важливим стилістичним засобом, що розкриває сутність персонажа, відіграють надзвичайно важливу роль у художньому творі. Дослідження літературно-художньої антропонімії (термін Л. Белея) як найвагомішої

для художнього тексту групи онімів, що займає чільне місце серед мовних засобів художнього твору, надаючи йому своєрідного колориту й символіки, знаходиться у фокусі уваги сучасних дослідників.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Значний внесок у царину літературної ономастики, і літературно-художніх антропонімів зокрема, зробили Н. Бербер, Д. Єрмолович, Ю. Карпенко, О. Карпенко, Л. Белей, Г. Лукаш, В. Калінкін, Т. Гриценко й інші. Особливостям перекладу власних назв присвячені наукові праці В. Виноградова, І. Алексеевої, Л. Бархударова, М. Бережної, Д. Єрмоловича, С. Влахова, С. Флоріна, А. Гудманяна, В. Карабана, Т. Кияка, І. Корунця, Ю. Рилова, Е. Магазаніка й інших дослідників. Проте окремі аспекти функціонування власних назв у художньому тексті, особливості їхнього відтворення на іншомовному ґрунті досі залишаються малодослідженими, оскільки мовно-функціональні властивості онімів надзвичайно широкі й не вичерпуються їхнім розглядом на рівні національної мови й ідіостилу окремого автора. З іншого ж боку, розуміння особистості перекладача не лише як суб'єкта перекладу, але й як визначальної особистості міжкультурних взаємодій (М. Іваницька) стає дедалі вагомим і потребує подальшого аналізу. У такому й полягає **актуальність** розвідки.

Метою дослідження є аналіз літературно-художніх антропонімів відомого німецького письменника Еріха Кестнера й з'ясування перекладацьких стратегій і прийомів відтворення таких одиниць в українському перекладі. Дослідження проводилося на **матеріалі** творів „Emil und die Detektive“, „Emil und drei Zwillinge“, „Der kleine Mann“ та їх українських перекладів, виконаних Катериною Гловацькою.

Об'єктом дослідження є літературно-художній антропонім Еріха Кестнера у вибраних творах, **предметом** – їхнє функціонування та відтворення під час перекладу з німецької мови українською.

Виклад основного матеріалу. Невід'ємним елементом літературно-художнього тексту зазвичай виступає власне ім'я персонажа, яке автор не лише в оригінальний спосіб пов'язує з персонажем-денотатом, але якому часто відводиться особлива роль у реалізації всього творчого задуму письменника й котре входить у простір позачасових загальнолюдських проблем, стає «геном сюжету» [1, с. 8]. У майстра слова власні назви стають могутнім виразовим, характеристичним засобом, одержують високу прагматичну насагу. Письменник добирає імена своїм персонажам, уже обміркувавши їх характер та особливості, знаючи їх роль у розвитку сюжету [2, с. 69]. Саме в такі мовні

одиниці автор твору закладає виражальний потенціал, численні аналогії, забарвлення, увиразнення, символічність, конотації. Літературно-художні антропоніми містять неоціненну інформацію, важливу для інтерпретації твору. Якщо реальні антропоніми, як і будь-які оніми, виконують номінативну чи ідентифікаційну функцію, служать для диференціації однорідних об'єктів і мають, як правило, нейтральне забарвлення, то антропоніми, вжиті в художньому тексті, виконують передусім стилістичну функцію, точніше, цілий букет розмаїтих стилістичних функцій. Митець обирає (чи творить) оніми, яких ужито в його творі, з певними художніми настановами. Сама по собі номінація, диференціація однорідних об'єктів може бути досягнута в художньому творі взагалі без власних назв [2, с. 70].

Український дослідник Л. Белей, праці якого є вагомим внеском у дослідження літературно-художніх антропонімів, виокремлює чотири групи літературних антропонімів: нейтральні, характеристичні, дейктичні й ідеологічні. Такі функціонально-стилістичні типи літературно-художніх антропонімів корелюють з їхніми функціями. Нейтральні антропоніми позбавлені супровідних конотацій. Під час вибору літературно-художнього антропоніма такого типу автор керується виключно його здатністю однозначно називати й диференціювати денотат від решти персонажів твору, виражальні можливості його не цікавлять. Характеристичні антропоніми за функціональним забарвленням поділяються на чотири підгрупи:

- 1) національно або регіонально значущі (створюють національний колорит твору й часто містять різні супровідні конотації);
- 2) хронологічно значущі (сприяють локалізації твору в часі та є особливо істотними для творів на історичну тематику);
- 3) соціально значущі антропоніми (відтворюють соціальний статус персонажів, їхнє походження, професію тощо);
- 4) характеристично-оцінні оніми (служать для емоційно-експресивної оцінки й поділяються на експресивно-оцінні (відтворюють увесь спектр емоційно-експресивних оцінок) та інформаційно-оцінні (внутрішня форма виступає засобом характеристики денотата, оцінка виражається твірною основою, а не суфіксом, як у першому випадку).

Дві інші групи літературних антропонімів функціонально обмежені в порівнянні з попередніми. Дейктичні антропоніми вказують на реальний прототип персонажа чи його протонім. Функція ідеологічних літературно-художніх антропонімів полягає в тому, щоб дати ідеологічно вмотивовану характеристику або оцінку денотата-персонажа, проте характеристичний або оцінний потенціал є суб'єктивно-політичним [3, с. 8–10].

Ономастичний простір художніх творів для дорослих і для дітей має істотні функціональні розбіжності. Якщо у творах для дорослих переважає інформаційна функція власних назв, то в дитячих творах на перший план виходить емоційна, експресивна функції. «Такою функціональною розбіжністю зумовлені й усі інші відмінності ономастичного наповнення художніх творів для дорослих і для дітей. Останні насичені промовистими власними назвами, різними формами онімічної гри, масовим переходом загальних назв у власні, багатоманітними онімічними жартами – відкритими й прихованими. Загалом же онімічний складник художнього твору для дітей виявляється вагомим, істотним, ніж у творах для дорослих» [4, с. 8–9]. Власні назви, вжиті в дитячих творах, покликані не стільки поінформувати маленьких читачів, скільки посприяти їхньому саморозвитку й самопізнанню.

Аналіз літературно-художньої антропонімії творів „Emil und die Detektive“, „Emil und drei Zwillinge“, „Der kleine Mann“ засвідчив, що власні назви займають у них вагомe місце, утворюючи власну замкнену антропонімічну систему, слугують маркером індивідуального авторського стилю та яскравим виражальним і зображувальним засобом. Антропонімікон Еріха Кестнера в досліджуваних творах репрезентований:

1) нейтральними німецькими й іншомовними власними іменами (у поєднанні з апелюваннями, що вказують на діяльність, соціальний статус героїв тощо): *Martha, Gustav, Heinrich, Caruso, Paul, Mackie, Jackie, Justizrat Haberland, Selenbinder, Mehnert, Wachtmeister Jeschke, Frau Homburg, Kortejohann, Bäcker Wirth, Byron, Pfarrer Remigius Dallmayr, Familie Bambus, Napoleon, Julius Cäsar, Goethe, Einstein, Chaplin, Churchill, Senor Lopez, Kriminalkommissar Steinbeiß*;

2) поодинокими зменшувально-пестливими іменами, які надають художньому тексту певного емоційного навантаження: *Paulchen, Mäxchen*;

3) великою кількістю створених автором промовистих імен, прізвищ і прізвиськ, які містять вказівку на характер, зовнішній вигляд, соціальне становище персонажів тощо (у поєднанні з апелюваннями й без): *Fräulein Fiedelbogen, Herr Kurzhals, Petersilie, der kleine Dienstag, Pony Hütchen, die Schnelle Post, der Zauberkünstler Professor Jokus von Pokus, der Uhrmacher Unruh, Waldemar Holzkopf, der Leutnant Unsichtbar, Klettermäxchen, Mager, Meister Langfinger, der Doktor Struwwelbart, Traberewski, der Kunstreiter Galoppinski, König Bileam von Breganzona, Bileam der Nette, Bileam der Beste, König Bileam, Inspektor Müller Zwo, Brausewasser, Brausewetter, Brausepulver, Juckpulver, Schlafpulver*.

Переклад літературно-художніх антропонімів є складним творчим процесом, що вимагає від перекладача окрім знання мови творчого підходу, перекладацької майстерності й компетенції, адже будь-який антропонім, вжитий у творі, є частиною авторського задуму й бачення тексту, кожний персонаж виконує в художньому тексті певну роль. Особливо це стосується промовистих імен із властивою їм алюзивністю та яскравою внутрішньою формою. Нерозуміння авторського бачення чи нездатність донести його до цільового читача впливають на перекладацькі дії (вибір стратегій і прийомів перекладу) і відбиваються на якості всього перекладеного тексту.

Зауважимо, що під терміном «стратегія» в перекладознавстві розуміють «потенційно усвідомлений план дій перекладача, спрямований на розв'язання конкретної перекладацької проблеми в рамках конкретного перекладацького завдання» [5, с. 76]. Розрізняють дві основні стратегії перекладу: очуження (foreignizing) та одомашнення (domesticating). Стратегія очуження зорієнтована на мовну картину світу мови оригіналу й має на меті зберегти моностилістичний устрій оригіналу. Стратегія одомашнення є орієнтацією на мовну картину світу мови перекладу й спрямована на створення прозорого перекладу, який відповідав би смакам і вподобанням ширшого кола цільової аудиторії, з дотриманням норм мови перекладу, плавності й елегантності мови. Керуючись тією чи іншою стратегією, перекладач застосовує конкретні прийоми відтворення смислових, стилістичних, прагматичних ознак конкретної одиниці, під якими розуміють «вибір мовленнєвої реалізації або мовного елемента» [6, с. 30]. Так, стратегія очуження реалізується за допомогою безперекладного запозичення,

транскрипції, транслітерації, калькування, перекладу екзотизмів, буквального перекладу. А стратегія одомашнення містить переклад за допомогою аналога, смисловий переклад, описовий переклад, додавання експлікації смислу, післятекстову виноску.

Як засвідчує фактичний матеріал, під час відтворення нейтральних літературно-художніх антропонімів, а також зменшувально-пестливих власних імен з експресивно-оцінною функцією Катерина Гловацька реалізує стратегію очуження та запозичує їх за допомогою формальних засобів передачі (транскодування чи адаптивного транскодування): *Martha – Марта; Herbert Kießling – Герберт Кіслінг; Nietenführ – Нітенфюр; Frau Bäckermeister Wirth – пані пекарка Вірт; Wachmeister Jeschke – вахмістр Єшке; Frau Homburg – пані Гомбург; Remigius Dallmayr – Ремігіус Дальмаєр; Joseph Kortejohann – Йозеф Кортейоганн; Mehnert – Менерт; Mackie und Jackie – Маккі й Джеккі; Mäxchen – Максик; der Kunstreiter Galoppinski – вершник Галопінський; Klotilde Selenbinder – Клотільда Зеленбіндер; Körte – Керте; Rosa Marzipan – Роза Марципан. Аналогічний підхід простежується також і під час передачі скороченого жіночого імені *Rieke* (від *Friederike* або ж *Ulrike*), яке Катерина Гловацька в кличному відмінку відтворила як *Ріко*.*

Традиційні найменування перекладачка використовує, як правило, для передачі алюзивних імен, які в минулому належали визначним історичним персонажам, святым чи міфічним героям: *auf Sankt Helena – на острові Святої Єлени; Julius Cäsar – Юлії Цезар; Goethe – Гете; Einstein – Ейнштейн; Churchill – Черчилль*.

Оскільки в досліджуваних творах домінують авторського стилю Е. Кестнера є вигадані власні імена, цікаво розглянути підхід перекладачки саме до відтворення таких одиниць. Як відомо, обов'язковою умовою повноцінної передачі семантично значущих власних імен є пояснення, «виявлення» їхньої смислової та експресивної інформації зі збереженням водночас національно-культурного компонента семантики, тому способи відтворення інформації, яка міститься в таких образних найменуваннях, повинні відрізнятися від тих принципів передачі, які використовують для звичайних, ідентифікувальних імен. Характеристичне ім'я вимагає і від читача оригіналу, і від читача перекладу розуміння змісту внутрішньої форми й сприйняття його образності [7, с. 16], тому під час їх відтворення, як і під час перекладу дитячої літератури загалом, доцільно використовувати перекладацьку стратегію одомашнення.

Перекладацький аналіз прикладів із досліджуваних творів засвідчив, що під час відтворення характеристичних власних імен із прихованими асоціаціями Катерина Гловацька послуговується обома стратегіями, водночас стратегія очуження є допоміжною, а стратегія одомашнення – основною.

Розглянемо, наприклад, прізвище головного героя твору „*Emil und die Detektive*“ *Tischbein* (з німецької «ніжка стола»). Автор вигадав таке прізвище, коли рахував ніжки стола, тому воно є оказіональним, створеним спеціально для твору. Катерина Гловацька транскрибувала його як *Тиббайн* і подала дослівний переклад у посиланні. Можливо, таке прізвище й залишилося б поза увагою перекладачки, але контекст вимагав пояснень.

Оказіональне ім'я професора чародійства *Jokus von Pokus*, створене автором від *Jokus* – (з німецької «жарт») і відомого магічного заклинання *Hokusfokus* перекладачка також тран-

скрибувала – *Йокус фон Покус*. Уважаємо таке рішення цілком виправданим, адже ім'я дуже співзвучне з відомим цільовим читачам магічним висловлюванням «*фокус-покус*», викликає асоціації, пов'язані з фокусами, магами й чародіями й, таким чином, відтворює ідею автора.

Зустрічаємо також приклади застосування адаптивного транскодування оказіональних імен. Так, перекладачка транскрибувала й адаптувала до норм української мови жіноче ім'я *Petersilie* (з німецької «петрушка»), унаслідок чого ім'я отримало звичне для українських жіночих імен закінчення *-я* (*Петерзілія*) та закінчення *-ю* у знахідному відмінку (*Петерзілію*): «*А ваша повість – це духовка, в якій ви хочете засмажити й Тихий океан, і Петерзілію, і тигрів*» [8, с. 3].

Стратегія очуження простежується і в інших випадках, коли К. Гловацька транскрибує промовисті прізвища й прізвиська з характеристичною функцією, як, наприклад, *Fräulein Fiedelbogen* [9] – панночка Фідельбоген [8]; *Herr Kurzhals* [9] – пан Курцгальс [8]; *Petzold* [10] – Петцольд [8]. На нашу думку, такий підхід перекладачки до відтворення таких антропонімів збіднює текст перекладу й позбавляє юних читачів можливості отримати додаткову інформацію про героїв, що закладена автором в їхніх іменах, адже панночка Фідельбоген, ймовірно, була стрункою, як смичок скрипки (*die Fiedel* – жарт. «скрипка», *der Bogen* – «смичок»), мануфактурник пан Курцгальс мав коротку шию (*kurz* – «короткий», *der Hals* – «шия, горло»), а злока й забіяка Петцольд, який завдає друзям багато прикростей, міг бути також ябедою та наклепником (із німецької *petzen* – «набріхувати, доносити»).

Проаналізуємо приклади, що є проявом реалізації перекладацької стратегії одомашнення. Найчастотнішим прийомом передачі оказіональних прізвищ і прізвиськ виявилось калькування: так, кузина Еміля *Pony Hütchen* постає перед юними читачами як *Поні Капелюшок* (у перекладі збережено й експресивно-оцінне забарвлення антропоніма), ватажок шибеників на прізвисько *die Schnelle Post* отримує в українському перекладі кальковане прізвисько *Швидка Пошта*, а наймолодший із дітей, який брав участь в операції з піймання злодія, *der kleine Dienstag*, стає *малим Вівторком*. Подібний приклад спостерігаємо під час передачі прізвиська манекена *Waldemar Holzkopf* [11] – *Вольдемар Цурпак* [8]. Іменник *Holz Kopf* має в німецькій мові два значення:

- 1) пряме «дерев'яний бубанець» (для головних уборів);
- 2) переносне «дурень, бовдур, бельбас».

Цурпак в українській мові означає «колода, оцупок, обруб, цур(у)палок».

Вдалим, на наш погляд, є використання калькування для передачі інших прізвищ і прізвиськ героїв творів Е. Кестнера: *Bileam der Nette* [11] (вигадане ім'я короля з Бреганцони; Валаам (Білеам, Вілеам) – ім'я біблійного вішуня старозавітного періоду, пророка) – *Валаам Присмний* [8]; *Bileam der Beste* [11] – *Валаам Найкращий* [8]; *Inspektor Müller Zwo* [11] – *інспектор Мюлер-другий* [8]; *der Leutnant Unsichtbar* (так професор Йокус фон Покус назвав Максика) [11] – *лейтенант Невидимий* [8]; *Mager* (товстун у цирку) [11] – *Кістяк* [8]; *Meister Langfinger* (так товстун у цирку назвав професора) [11] – *маєстро Довгі Пальці* [8]; *Doktor Struwelbart* (чарівник) [11] – *лікар Кошлатий Бородань* [8]; *der Karl mit der schiefen Backe* (йшлося про пам'ятник великому герцогу Карлу) [9] – *Карл, прозваний Кривоцоком* [8]; *Klettermäxchen* [11] – *Макси-*

кальнініст [8]. Хоча форми деяких прізвищ і прізвиськ в українському перекладі не збережено, такий підхід перекладачки до відтворення характеристичних імен вдалий, оскільки відтворює інтенцію автора й закладену в імені характеристику героїв.

Цікавим видається ще один приклад: *Ich heiÙe Traberewski* [11] – *Мене звали Алюрський* [8]. У німецькомовних реципієнтів прізвище *Traberewski* викликає асоціації, пов'язані з дієсловом *traben* у значенні «іхати (бігти) рясом (трусом, клусом)». *Алюр* (з французької *allure* – «хода») вживається в українській мові зі значенням «вид поступального руху коня», тобто це може бути й ступа, і клус, і однохідь, і чвал. Отже, спостерігаємо розширення інформації, закладеної в оказіональному прізвищі.

Помічений також випадок відтворення характеристичного імені за допомогою функціонального аналога: *der Uhrmacher Unruh* [10] – *годинникар Шпіндель* [8]. У німецькій мові іменник *Unruh* використовується на позначення *балансу* – балансового колеса разом зі спіраллю, що утворюють коливальну систему, врівноважуючу рух шестеренного механізму годинника. Іменник *шпіндель* в українській мові використовується на позначення елемента механізму годинника, який регулює його рух: перетворює коливання маятника або балансу в рівномірне обертання шестерень механізму, а також передає енергію маятника або балансу для підтримки його коливань. Тобто балансир і шпіндель є різними елементами годинникового механізму.

Висновки й перспективи подальшого дослідження. Отже, антропонікон художнього твору тісно пов'язаний з іншими лінгвальними й екстралінгвальними засобами авторського стилю, з концепцією персонажів та ідейно-художнім спрямуванням твору. Вдалий вибір автором імен не лише однозначно ідентифікує персонажів, але й характеризує їх, оцінює, надає їхнім образам завершеності. На вибір стратегії перекладу авторського антропонікону впливають різні чинники: це й тип тексту, і функція власного імені, і роль персонажів у творі, і, звичайно ж, цільова аудиторія. Використання стратегії очуження переносить читача в інший культурний світ і працює на очуження тексту перекладу. Така перекладацька стратегія може бути доцільною під час передачі нейтральних антропонімів, проте призводить до суттєвих втрат інформації, закладеної в характеристичних іменах. Катерина Гловацька застосовує очуження як додаткову стратегію, надаючи перевагу одомашненню, зокрема прийому калькування.

Перспективи подальшого дослідження вбачаємо в аналізі онімного простору інших художніх творів.

Література:

1. Вегеш А.І. Проблеми української літературно-художньої антропоніміки : Методичний посібник для студентів 5–6 курсів філологічного факультету. Ужгород, 2021. 67 с.
2. Карпенко О.Ю. Про літературну ономастику та її функціональне навантаження. *Записки з ономастики*. Одеса, 2001. Випуск 5. С. 68–74.
3. Белей Л.О. Функціонально-стилістичні можливості української літературно-художньої антропонімії XIX–XX ст. Ужгород : Патент, 1995. 120 с.

4. Петренко О.Д. Ономастика дитячих творів Роалда Дала : автореф. дис. ... канд. філол. наук :10.02.04 «Германські мови». Одеса, 2006. 16 с.
5. Комиссаров В.Н. Общая теория перевода : учебник. Москва : ЧеРо, 1999. 136 с.
6. Андрієнко Т.П. Когнітивний аспект перекладацького дискурсу. *East European Journal of Psycholinguistics*. 2016. No. 3 (1). P. 23–33.
7. Паламарчук О.Л. Українські оніми у чеських перекладах художньої літератури. *Вісник Львівського університету. Серія «Філологія»*. 2009. Вип. 48. С. 206–211.
8. Кестнер Е. Еміль і детективи. Еміль і троє близнюків. Повість про Чоловічка / пер. з нім. К.І. Гловацької. Київ : Веселка, 1997. 336 с.
9. Kästner E. Emil und die Detektive : Ein Roman für Kinder. 139. Auflage. Hamburg, 1994. 127 S. URL: <https://nosologoethelc.files.wordpress.com/2013/03/kc3a4stner-erich-emil-und-die-detektive.pdf>.
10. Kästner E. Emil und die drei Zwillinge. Berlin : Cecilie Dressler Verlag, 1961. 176 S.
11. Kästner E. Der kleine Mann. Berlin : Cecilie Dressler Verlag, 1963. 123 S.

Lalaian N. Anthroponymicon of Erich Kästner in Ukrainian Translation (based on the books “Emil and the Detectives”, “Emil and the three Twins”, “The Little Man”)

Summary. The article is devoted to the study of the functioning of personal names in the books of the famous German writer Erich Kästner “Emil and the Detectives”, “Emil and the three Twins”, “The Little Man”. The peculiarities of the use of personal names in the writer’s works were determined and it was found that they serve as a marker of individual author’s style, a bright means of expression and depiction.

It was determined that literary and artistic anthroponyms in the studied works are represented by neutral, diminutive and occasional personal names. It was found that personal names in the works of Erich Kästner are used with a nominative and characteristic functions.

The difficulties of reproducing of anthroponyms in an artistic work and in artistic works for children in particular have been clarified. The comparative contextual analysis of the author’s anthroponyms in the original text and their equivalents in the text of the translation made by the translator Kateryna Hlovatska was performed. It was found that the choice of translation strategy of the author’s anthroponymicon is influenced by various factors, in particular, the type of text, the function of a personal name, the role of characters and the target audience. It was noticed that in the reproduction of neutral literary and artistic anthroponyms Kateryna Hlovatska implements the foreignization strategy and borrows them through formal means of rendering (transcoding and adaptive transcoding). While rendering characteristic personal names, the translator tends to the translation strategy of domestication. The most frequent method of rendering of occasional surnames and nicknames is calquing. The reproduction of eloquent surnames and nicknames with a characteristic function with the help of the foreignization strategy impoverishes the text of the translation and leads to the loss of information laid down by the author in a personal name.

Key words: artistic work, onym, personal name, literary and artistic anthroponym, nominative function, characteristic function, translation strategy, foreignization, domestication, method, calquing.